

ΛΕΒΑΝΤΑ

Αντώνης Αντωνίου

Δείγμα γραφής

+357 99692871

antongen@cytanet.com.cy

© 2025 Αντώνης Αντωνίου

ΣΚΗΝΗ Α

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ - ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΘΩΜΑ

ΘΩΜΑΣ:

Αυτοί οι τοίχοι που βλέπετε είναι το μισό διαμέρισμα. Το άλλο μισό είναι το υπνοδωμάτιο, η βιβλιοθήκη και το, ... το άλλο. *(Ελάχιστη παύση.)* Ααα! Το διαμέρισμα αυτό δεν είναι δικό μου. Καλά εδώ που τα λέμε, είναι και δεν είναι, μέχρι να ... Ήταν της μαμάς και μετά έγινε και του μπαμπά, και τώρα που πέθανε κι αυτός, εμ ... Ναι, σήμερα θα πάω με τον Χάρη... ο Χάρης είναι η άλλη άκρη του σκοινιού, ο αδελφός. Σήμερα λοιπόν θα πάμε ο Χάρης κι εγώ στον δικηγόρο για να μας πει τι κληρονομήσαμε απ' τον μπαμπά. Όχι πως δεν ξέρουμε! Αυτός θα πάρει το κανονικό σπίτι που μέναμε, κι εγώ θα πάρω... αυτό. *(Ελάχιστη παύση.)* Τώρα αυτό ακούγεται λίγο γκρίνια, ναι ...! Αλλά όχι, λογικό μου ακούγεται! Αυτός που έχει οικογένεια θα πάρει το μεγάλο! Εγώ που δεν έχω ... αυτό! Μια χαρά! Σε λίγο λοιπόν, θα πάρουμε αυτά που μας άφησε ο μπαμπάς, ο οποίος πέθανε πριν ένα μήνα. Χωρίς φανφάρες! Όπως έζησε δηλαδή! Αν τύχαινε κι ήσουν στην κηδεία και έπρεπε να υποστείς όλη εκείνη την πάρλα από ευχές – καλά ευχολόγιο δεν το λες – θα άκουγες τα ίδια ωραία λόγια για τον μπαμπά: «ο καλύτερος άνθρωπος», «κουράγιο, να τον θυμάσαι, «να'σαι περήφανος γι' αυτόν», «τώρα είναι σε καλύτερο μέρος», ... κι ένα σωρό άλλα στερεότυπα που απορώ γιατί τα λένε σε μένα, λες και θα πρέπει να αναθεωρήσω την εικόνα που είχα για τον μπαμπά. *(Μικρή παύση.)* Όχι, είναι σαν να προσπαθείς ... *(σκεπτόμενος)* να ξεβάψεις έναν πράσινο τοίχο και να τον κάνεις γαλάζιο,... αφαιρώντας το κίτρινο χρώμα. Δε γίνεται!

Ναι, ξέρετε τι; Δεν μπορώ να κάνω πως όλα ήταν τέλεια μαζί του. Για την ακρίβεια ελάχιστα πράγματα πήγαιναν σωστά με τον μπαμπά. Ειλικρινά εκείνο το «λυπάμαι για την απώλεια» το 'χα φάει στη μάπα. Μα δεν τον έχασα τώρα! Ο μπαμπάς ήταν χαμένος εδώ και καιρό! Και δεν ξέρω αν μ' ακούει από κει πάνω ή από κει κάτω – δεν κρίνω – εκείνο που ξέρω όμως είναι ότι ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσε να σ' αγαπάει μ' όλους τους λάθος τρόπους. Πραγματικά όμως!

Ο αδελφός μου, κατά ένα «περίεργο» τρόπο, έχει άλλη άποψη. Βέβαια, ο Χάρης πήρε τη σπιταρώνα! Τι θα' λεγε δηλαδή; «Σιωπηλός και σοβαρός άνθρωπος» λέει ο Χάρης. Σιωπηλός ναι, σοβαρός δεν ξέρω! Μόνο μια φορά μου μίλησε στα σοβαρά ο μπαμπάς. Όταν αρρώστησε και ήρθε η ώρα του, του κράτησα το χέρι και τότε αυτός μου είπε κάτι που δεν το περίμενα: «Μη γίνεις σαν κι εμένα», μου είπε. *(Ελάχιστη παύση.)* Τώρα, αυτό; Τι να πω; Ο μπαμπάς ήταν ένα μυστήριο... Μια κατηγορία από μόνος του!

Όχι, πως ήταν κακός άνθρωπος... Ήταν απλά της εποχής του, ... ή μπορεί και εκτός εποχής! Αν έχω να θυμηθώ κάτι από αυτόν, είναι... όχι πράγματα που έκανε, αλλά πράγματα που δεν έκανε.

ΘΩΜΑΣ (cont'd): Ποτέ του, ας πούμε, δεν τόλμησε να πει το «σ' αγαπώ»,... ποτέ του δεν μου κράτησε το χέρι,... και ποτέ του δεν μ' ακούμπισε στον ώμο, έτσι για να νιώσω ... εκείνη την πατρική στοργή. Ένας πατέρας φάντασμα! Ένας *tabula rasa*... Ένα τεράστιο περίεργο κενό, που ποτέ μου δεν το κατάλαβα και που ποτέ του δεν το εξήγησε, γιατί ποτέ του δεν μιλούσε. (*Μικρή παύση.*) Τις σπάνιες φορές που μιλούσε βέβαια, η συζήτηση ήταν, δεν ήταν τρεις με τέσσερις λέξεις. «Καλημέρα! Τι κάνεις; Καλά;» Όλες τις άλλες η επικοινωνία μεταξύ μας ήταν ένα θαύμα. Η σχέση μας ήταν τόσο τυπική,... που αν ήταν αίτηση δανείου, θα είχε απορριφθεί πάραυτα, λόγω έλλειψης στοιχείων.

ΣΚΗΝΗ Β

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΘΩΜΑΣ: Αλλά, τι; Άμα η οικογένεια στην οποία μεγαλώσαμε δεν ήταν κανονική οικογένεια, τι περιμένεις; Για να μην πω και προβληματική, γιατί αυτή είναι η σωστή λέξη. Και αυτό γιατί ο μπαμπάς είχε πολλά στραβά. (*Έντονότερα.*) Να! Ακόμη κι εδώ πρωτοτύπησε. Εκεί που περιμένεις να γράψει... τις πιο βαθιές του σκέψεις, τα μεγαλύτερα πάθη, τα όνειρα, τις ανησυχίες του, ξεκινάει με ένα καυγά! Δηλαδή, όλα λάθος μ' αυτό τον άνθρωπο!

ΧΑΡΗΣ: (*Προβληματισμένα.*) Ίσως γιατί ο μπαμπάς δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος!

ΘΩΜΑΣ: Το βλέπεις; Ήταν ό,τι έπρεπε γι' αυτή την οικογένεια!

ΧΑΡΗΣ: (*Κλείνοντας το ημερολόγιο.*) Έχεις δίκαιο. Δεν είναι ημερολόγιο.

ΘΩΜΑΣ: Και τι είναι;

ΧΑΡΗΣ: Δεν ξέρω! Ασυνάρτητες σκέψεις!

ΘΩΜΑΣ: Για να δω!

ΧΑΡΗΣ: Δεν το αφήνουμε καλύτερα για άλλη φορά;

ΘΩΜΑΣ: Γιατί; Τι λέει;

Καμιά απόκριση

ΘΩΜΑΣ: Μπορώ να το δω;

ΧΑΡΗΣ: Ίσως, να μην το έγραψε για εμάς!

ΘΩΜΑΣ: Τώρα μου κάνεις πλάκα!

ΧΑΡΗΣ: Όχι, σοβαρά! Φαίνεται,... να είναι κάτι πολύ προσωπικό!

ΘΩΜΑΣ: (*Επιτακτικά.*) Χάρη μπορώ να έχω το ημερολόγιο;

ΧΑΡΗΣ: Σου είπα! Δεν είναι ημερολόγιο!

ΘΩΜΑΣ: (Εντονότερα.) Καλά ντάξει! Μπορώ να έχω το γαμημένο το σημειωματάριο;

Ο Χάρης του το δίνει.

ΘΩΜΑΣ: (Θυμωμένα.) Ευχαριστώ!

Ο Θωμάς καθώς το ανοίγει πέφτει το σημείωμα από μέσα. Ο Θωμάς το παίρνει από χάμω και αρχίζει να διαβάζει το σημείωμα στα δυνατά.

ΘΩΜΑΣ: «Αγαπητά μου αγόρια, Χάρη και Θωμά, αν το διαβάζετε αυτό, τότε έχω φύγει.» (Ελάχιστη παύση.) Σ' εμάς απευθύνεται!

Ο Χάρης στρέφει το κεφάλι αλλού.

ΘΩΜΑΣ: «Το ξέρω ότι σαν οικογένεια δεν είπαμε πολλά και δεν μιλούσαμε συχνά.» Πάλι καλά που το παραδέχεται. Έστω και νεκρός το λέει. Είχαμε επικοινωνιακό πρόβλημα σε αυτή την οικογένεια. «Θα ήθελα να πω ένα τεράστιο συγνώμη! Από καρδιάς! Βέβαια δεν περιμένω ότι θα αναπληρωθεί ο χαμένος χρόνος με όσα γράφω, και ούτε να με συγχωρήσετε γι' αυτά που δεν σας έδωσα. (Ελάχιστη παύση.) Σε αυτό το ημερολόγιο θα διαβάσετε πράγματα που δεν σας είπα ποτέ. Πράγματα που δεν ήξερα πότε να τα πω... (αργά και προβληματισμένα.) ... και πράγματα που δεν ήξερα πως να τα πω. Γιατί κάποια πράγματα πρέπει να τα λέμε στους ανθρώπους που αγαπάμε, έστω και αργά. Να θυμάστε πάντα ότι σας φιλώ και σας αγαπώ με όλη μου την ψυχή. Ο μπαμπάς.» (Μικρή παύση.) Να που τελικά είναι ημερολόγιο, ... και θέλει και να το διαβάσουμε!

ΧΑΡΗΣ: Δεν έχει σημασία! Είναι κάτι προσωπικό κι έχω κάθε δικαίωμα να μην θέλω να το ξέρω!

ΘΩΜΑΣ: Χάρη, είχαμε παράπονο που δενμίλαγε. Να τώρα, που μας τα λέει όλα!

Καμιά απόκριση.

ΘΩΜΑΣ: (Εμφατικά.) Θεες να το διαβάσουμε ή όχι;

Καμιά απόκριση.

ΘΩΜΑΣ: Δε σε καταλαβαίνω!

Ο Θωμάς ανοίγει το ημερολόγιο και αρχίζει να διαβάζει.

ΘΩΜΑΣ: «14 Ιουνίου 1987. Κυριακή. Μπαίνω στο σπίτι μεσάνυχτα. Χωρίς καμιά ενοχή. Η Ξένια ξύπνια και με περιμένει. Κρατώντας στο ένα χέρι ποτό και στ' άλλο τσιγάρο. Έχει κι εκείνο το ύφος, το άγριο, το αμείλιχτο. Έτοιμη για καυγά. Και με το δίκιο της.»

Χαμηλώνει ο φωτισμός. Εικονική ανάγνωση από τον Θωμά, με τον Χάρη να συμπεριφέρεται ανήσυχος. Ίσως και προβολή σκηνών ή αράδων στον τοίχο. Έπειτα ο χώρος φωτίζεται με τον Θωμά να συνεχίζει να διαβάζει.

ΘΩΜΑΣ: «23 Ιουνίου 1987. Τρίτη. Έξι η ώρα στο *café Jolie Fleur* μαζί με τον Τζίμη. Είχα να τον δω από προχτές την Κυριακή. Είχαμε μια πολύ εγκάρδια κουβέντα μαζί. Κάτσαμε για ώρες. Είχαμε να πούμε πολλά. Ακόμη κι όταν έκλεισε το *café*, είχαμε να πούμε άλλα τόσα. Φύγαμε μαζί και συνεχίσαμε την κουβέντα στο σπίτι του.»

ΧΑΡΗΣ: (Με δυσφορία.) Κακώς το διαβάζουμε ακόμα. Έπρεπε να το 'χαμε ξεφορτωθεί!

ΘΩΜΑΣ: Νόμιζα πως αυτό το λύσαμε!

ΧΑΡΗΣ: (Κοφτά και έντονα.) Θωμά, πέτα το! Πέτα το τώρα! Όπως είναι! Ούτε λέξη παραπάνω!

ΘΩΜΑΣ: Όχι, τώρα αυτό είναι γελοίο. Όχι, ναι! Και γελοίο και μίζερο μαζί.

ΧΑΡΗΣ: Δεν κατάλαβα! Εσύ τον μισούσες!

ΘΩΜΑΣ: (Εμφατικά.) Χάρη, κάτι βράζει μέσα του! Κάτι τον βασανίζει και θέλει να το βγάλει έξω! Τι δεν καταλαβαίνεις;

ΧΑΡΗΣ: (Εκρηκτικά.) Ξέρεις τι; Χέστηκα! Ας το 'λεγε όσο ζούσε! Τώρα θυμήθηκε να μιλήσει; Ε, όχι ρε μαλάκα, δεν θέλω να τ' ακούσω!

ΘΩΜΑΣ: (Μικρή παύση.) Ξέρεις τι θα πει;

Καμιά απόκριση.

ΘΩΜΑΣ: Μάλιστα! (Με θυμό.) Καλά σε αυτή τη ρημάδα την οικογένεια μόνο εγώ δεν ήξερα τι σκατά γινότανε;

Ο Θωμάς συνεχίζει να διαβάζει με περισσότερο ζήλο.

ΘΩΜΑΣ: «25 Ιουνίου 1987. Πέμπτη. Τζίμη λυπάμαι για σήμερα. Δεν θα τα καταφέρω. Ειλικρινά λυπάμαι. Μακάρι να μπορούσα. Δεν έχεις ιδέα πόσο μου λείπεις, ... πόσο μου λείπει η παρουσία σου, ... πόσο μου λείπουν ... τα φιλιά σου.»

Ο Χάρης κουνάει το κεφάλι.

ΘΩΜΑΣ: «Θα σε δω την Κυριακή. Σε τρεις μέρες.»

Ο Θωμάς κλείνει το ημερολόγιο. Μεγάλη παύση.

ΧΑΡΗΣ: (Χαμηλόφωνα και εμφατικά.) Πόσο μου τι δίνει, άμα έχω δίκαιο!

ΘΩΜΑΣ: Εγώ λέω να πάρεις μια βαθιά ανάσα ... και να μην πεις κάτι που θα το μετανιώσεις.

ΧΑΡΗΣ: Μάλιστα! Το ακούσαμε κι αυτό! (*Τονισμένα*). Ο μπαμπάς αδελφή. (*Εντονότερα.*) Η απόλυτη ξεφτίλα!

ΘΩΜΑΣ: Ναι, μη κάνεις τώρα ότι έπεσες κι απ' τα σύνεφα! (*Επεξηγηματικά.*) Επειδή το ' ξερες,... ή τουλάχιστο αυτό έδειξες!

ΧΑΡΗΣ: Άλλο να το υποψιάζομαι και άλλο να μου το ρίχνει τη μούρη. Λες και ζει το μήνα του μέλιτος, το κέρατό μου! Αλλά έτσι πάει! Όπως κι η άλλη που ψαχνόταν να κρυφτεί. Στη ζωή, όλα κρυφά,... και τώρα στο θάνατο, η χαρά δεν τον αφήνει.

ΣΚΗΝΗ Γ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ - ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΘΩΜΑ

ΘΩΜΑΣ: Χαρές που θα κάνει ο μπαμπάς! (*Μικρή παύση.*) Α, ρε Χάρη, ποιος σου το λέει τώρα! Ο γιος σου σήμερα ήρθε και μου ' πε με μια πίκρα αυτό που δεν τολμά να πει σε σένα. Μου το πέταξε κατάμουτρα: “Δεν ήξερες ότι είμαι γκέι;” Όχι, δεν ήξερα. Αλλά και να ήξερα, τι θα άλλαζε; (*Μικρή παύση.*) Μακάρι να μπορούσα να σου πω ότι είναι τόσο απλό. Ότι του λες “όλα καλά” και τελειώνει! Αλλά δεν είναι! Ούτε για εκείνον! Ούτε για σένα! Ούτε για μένα! Και ξέρεις γιατί; (*Ελάχιστη παύση.*) Γιατί τελικά είμαστε αυτό που φοβόμαστε να πούμε! Χέστηδες όλοι μας! Αυτό ακριβώς!

ΣΚΗΝΗ Ζ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (*Εντονα.*) Μπαμπά σκάσε! Σκάσε τώρα! Σκάσε ή εξαφανίσου! Έν' απ' τα δύο! Μπορείς;

ΧΑΡΗΣ: (*Σηκώνει το χέρι να τον χαστουκίσει.*) Να σου δώσω μια ...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αν σου βαστάει, βάρα. Έλα βάρα!

Ο Χάρης κατεβάζει το χέρι του. Αμήχανη μεγάλη παύση.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (*Χαμηλώνοντας τους τόνους αλλά με έμφαση.*) Ποτέ σου δεν ακούς τι λέω, ποτέ σου δεν ενδιαφέρεσαι για τις ανάγκες μου, και ποτέ σου δεν έκατρες να κάνεις μια σοβαρή κουβέντα μαζί μου για να ξέρεις τι πραγματικά θέλω!

ΘΩΜΑΣ: (*Χαμηλόφωνα.*) Δημήτρη!

Βλέπουν και οι δύο για μια στιγμή τον Θωμά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (*Με μεγάλη έμφαση και με κρεσέντο.*) Κι εσύ κι η μάνα μου κοιμάστε σ' αυτό το σπίτι. Δεν έχετε ιδέα τι συμβαίνει! Κι όσο εσείς κοιμάστε ήσυχοι, εγώ δεν κλείνω μάτι! Και κάθε νύχτα στο δωμάτιό μου πάω πέρα δώθε. Σαν φάντασμα που δεν βρίσκει τόπο!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (cont'd): Δεν ξέρετε καν ποιος είναι ο γιος σας και το χειρότερο είναι, πως δε σας ενδιαφέρει να μάθετε ποιος είναι. Κι εμένα να με τρώει η αγωνία, αν όντως δεν το ξέρετε ή αν προσποιείστε ότι δεν το ξέρετε. Και να αμφιβάλω και να σπάω το νου μου, αν το συζητάτε,... ή αν δεν το συζητάτε! Καταλαβαίνεις τι σου λέω τώρα; Έχεις ιδέα; Φρίκη!

ΘΩΜΑΣ: (Εντονότερα.) Δημήτρη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Λίγο έντονα.) Τι' ναι ρε θείε; Ε, αφού δεν του το' πες! Κάποιος πρέπει να του το πει!